

 metafora

MUŽ, KTERÝ UŽ NIKDY NEBUDE SPÁT VEDLE MĚ

SILVIA

ARAZIOVÁ

edice **7** lásky

„Dívám se na muže spícího vedle mě, který od zítřka navždycky bude mým bývalým manželem a pravděpodobně už nikdy nebude usínat po mém boku...“

Příběh začíná během poslední noci společného života po jedenácti letech manželství, které pomalu dozrálo k rozchodu. Lucie posléze prochází bolestnými, někdy až komickými situacemi, které jí tato změna přináší do života.

Výborně napsaný román úspěšné argentinské spisovatelky je lehce nostalgickým zamyšlením nad láskou, manželstvím a osamělostí. Je to příběh moderní ženy, která po rozchodu dává dohromady kousky sebe sama, a i přes pocit bolestné ztráty postupně znovu nachází pevnou půdu pod nohama i lásku.

SILVIA ARAZIOVÁ

MUŽ,
KTERÝ UŽ NIKDY
NEBUDE
SPÁT VEDLE MĚ

Přeložila Jana Suchánková

metafora®

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

Copyright © Silvia Arazi, 2017

Published by Galerna, Buenos Aires, Argentina

Translation © Jana Suchánková, 2019

Czech edition © GRADA Publishing, a. s., 2019

All rights reserved

ISBN 978-80-7625-031-4 (ePub)

ISBN 978-80-7625-030-7 (pdf)

ISBN 978-80-7625-051-2 (print)

K tvým rukám...

*„Když se v noci probudím, slyším, jak se otáčí.
A potom zakašle. A znovu. A po chvíli ticha zakašlu já.
A opět zakašle on. Takhle to nějakou dobu pokračuje.
Až si nakonec uvědomím, že jsme jako dva kohouti,
kteří se vzájemně milují při falešném úsvitu.“*

Katherine Mansfieldová

NOC

Dívám se na muže spícího vedle mě, který už od zítřka bude navždycky mým bývalým manželem a pravděpodobně už nikdy nebude usínat po mém boku.

Ještě je tma. Pozorně naslouchám každičkému zvuku v domě. Pomalé kapání kohoutku na vaně, větev bušící do okna ložnice, vzdálený štěkot psa, rytmický tikot hodin na nočním stolku.

Muž, kterého pozoruju ve spánku, se jmenuje Pedro.

Zastavím se očima na jeho těle. V mém pohledu je ta zvláštní nostalgie, kterou cítíme pokaždé, když se něco děje naposledy.

Pronesu nahlas jeho jméno, jako bych ho chtěla pokřtít: „Pedro. Pedro.“

Vzpomínám si, s jakou radostí jsem tohle slovo vyslovovala v prvních letech našeho vztahu. Písmena, která tvoří jeho jméno, klouzala po jazyce hladce jako sladké ovoce a mně se pokaždé během okamžiku vybavil jeho pohled, jeho vůně, vzpomínka na

jeho kůži. Pedro, opakuju znovu, jenže po patnácti letech manželství, na pokraji odloučení, má jeho jméno nahořklou pachuč.

Muž, jehož pozoruju ve spánku, má odhalenou hrud. Za ta léta mu prořídly vlasy a také trochu přibral. Přes to všechno má v osmačtyřiceti letech pohlednou tvář. Krásné má i ruce. Jsou velké a vždycky příjemně teplé.

Napadá mě, co si tak o mně ve skrytu duše myslí. Připadám mu atraktivní? Zajímavá? Fádní? Jsem podle něj dobrá máma? Myslí si vůbec něco? Určitě si myslí, že jsem se změnila, že už dávno nemám to kouzlo, co dřív. Ale já na to nechci myslet, vlastně to ani nechci vědět. Otec vždycky říkával, že bůh je milosrdný, a proto našťestí nemůžeme vědět všechno. Dnes jsem za tu sladkou nevědomost vděčná.

Jako by tělo mého muže dokázalo číst myšlenky. Svou obrovskou, teplou a krásnou rukou se mě na jednu ve spánku dotkne.

Je šest hodin.

Mdlé narůžovělé ranní světlo jemně prosvítá okenními žaluziemi. V sedm zazvoní budík. Pedro si nejdřív trochu zanáává a pak mrzutě vstane. Zeptá se mě, co dělám vzhůru tak brzy. Já mu těžkopádně a zmateně odpovím, ale on to stejně bude poslouchat jen na půl ucha. Budu mluvit na půl pusy a on bude na půl ucha poslouchat. Už dávno jsme si zvykli tímto způsobem spolu komunikovat.

Později probudím dceru, svléknu jí pyžamo a popostrčím ji do koupelny. Pak připravím kávu

s mlékem a všichni tři se u kuchyňského stolu společně nasnídáme. Možná dnes prozíravě nebudeme říkat vůbec nic. Situace je vážná, snad bude lepší mlčet. Anebo to bude úplně naopak. Možná si jako každý jiný normální den postěžujeme na nedávná rozhodnutí vlády, na věčný hluk u sousedů, na poslední zprávy v novinách a na ty zatracené banánovníky, jejichž chmýří nám neustále létá na terasu.

Muž, který spí po mém boku, se zavrtí a otočí se ke mně zády.

Je konec.

Už několik měsíců, nebo možná i let, jsem na tenhle den čekala. O rozchodu jsme se bavili tisíckrát. Moc jsme si jej oba přáli. A stejně tak jsme se ho oba báli. Náš konec je očekávaný, milionkrát prodiskutovaný a do detailu naplánovaný. O tom není pochyb. Jenže člověk se stejně nedokáže připravit na bolest, kterou taková ztráta představuje. Jak může člověk aspoň částečně dokázat pochopit, že někdo opravdu odešel?

POSLEDNÍ ÚTOČIŠTĚ

Jak na ni mám zapomenout? Mám na mysli jeho tvář. Tu, kterou jsem viděla těsně předtím, než Pedro nastoupil do výtahu a odešel z domu. Jak zapomenout na sbalené kufry v chodbě, na tašku nedbale visící přes rameno, na zelenou sportovní bundu přehozenou přes levou ruku? V první chvíli jsem si myslela, že něco řekne. Něco důležitého nebo třeba něco úplně banálního, ale prostě něco, cokoliv, protože povytáhl obočí, pokrčil rameny a lehce pohnul koutky úst. Jako kdyby se chystal něco říct nebo se zasmát.

Ale tahle nenápadná grimasa rychle zmizela. Najednou byla jeho tvář prázdná, nebyl v ní žádný výraz. A tehdy jsem ji zahlédla.

Tvář, kterou jsem nikdy předtím neviděla.

Bezbranný výraz, tvář v celé její nahotě, v níž se zračila taková nevinnost, že mi ho bylo až líto. Vypadal snad i trochu směšně, možná i on sám by byl svým výrazem překvapený. V tu chvíli byla jeho tvář, která se po tolika letech vztahu začínala podobat té

mojí, tváří neznámého člověka. Napadlo mě, kolik takových grimas jsme za ta léta, co jsme spolu žili, dokázali jeden před druhým utajit. Několik minut jsme se na sebe tiše dívali, s vážností a intenzitou, na něž jsme už dávno zapomněli. Jako bychom si chtěli vryt do paměti ty poslední vteřiny pekla. Ať chceme, nebo ne, tohle peklo bylo jen a jen *naše*. Bylo to jediné a poslední útočiště, které nám zbylo. Ale i to se nám teď vzdalovalo. Zůstali jsme každý sám, vyčerpaní až do morku kostí.

PŘED PIKOLOU ZA PIKOLOU NIKDO NESMÍ STÁT

- První anděli, přístup bliž.
- Ne, stojí tam ďábel.
- Rozpřáhni křídla a poleť ke mně.

Běžím, jak jen mi to moje vyzáblé nohy dovolí. Jak říká táta, mám nožky jako čejka. Běžím, jsem celá červená a rozrušená, jako by to byla otázka života nebo smrti. Zoufale se deru kupředu, až mě najednou něco tvrdého uhodí do kolena a já zakopnu. Rozplácnu se do vlhké trávy. V ústech ucítím pachůl hlíny. Pachůl ponížení. Bolí mě kolena, ruce, které se snažily zbrzdit pád, tvář, paže. Je to bodavá bolest. Ostrá jako výsměch moje sestry. Mám pocit, že vidím sama sebe odkudsi shora, jako se to stává umírajícím ve filmech. Úplně stejně, jako mě teď vidí moje sestra.

Ležím tu uprostřed louky s tváří zabořenou do trávy a ruce i nohy mám rozpřažené jako padlý anděl. Nebo jako umírající moucha. Abych řekla pravdu, cítím se spíš jako moucha než jako anděl.

Mé tělo se nehýbe, ale někde uvnitř cítím, jak se ve mně hromadí vztek. Za chvíli to bouchne.

Sestra se ke mně pomalu blíží. Vidím jen její boty, nablýskané, třpytivé, sněhobílé. V životě nepochopím, jak to Miranda dělá. Vždycky je dokonale oblečená, vlasy má stažené do úhledného drdůlku, lesklé a perfektně učesané. Tohle já nikdy nedokážu. Jen co se vrátím ze školy, začne mi Delia vyčítat, že mám sukni rozpáranou ve švu, ruce zamazané od inkoustu a punčochy na půl žerdi. „Lucie, co ty punčocháče? A ty vlasy! Bože můj, holka, a takový lajdák!“

„Seš mrtvá!“ slyším říkat Mirandu z jejich nedostižných výšin.

Bolí mě celé tělo, ale víc než to mě bolí, jak ohavným způsobem mi sděluje, že mě porazila.

„Seš mrtvá,“ zopakuje s aristokratickým klidem.

Přesně s tím klidem, který jako spousta dalších věcí zdědila po mémě.

V tu chvíli natáhnu ruku a popadnu ji za ten její princeznovský kotníček. Máma říká, že vznešení lidé mají uzoučké kotníky. Pořádně stisknu, aby to bolelo.

Miranda ze sebe vydá dlouhý, pronikavý výkřik. Pěkně přehrává.

„Přestaňte křičet!“ ozve se matka sedící v křesle zády k nám.

Nakonec Mirandu pustím.

Zvednu se a odkulhám do stínu borovice, kde v proutěném křesle sedí táta s knížkou v ruce.

„Copak se stalo, holčičko?“ ptá se s úsměvem, když vidí, jak zuboženě vypadám, a pokyne mi, abych šla k němu.

Sednu si mu na klín.

Schoulím se do klubíčka a přitisknu se k jeho rozehřátému tělu. Voní levandulí, potem a tabákem. Mám ráda jeho vůni. Je to vůně muže. Vůně táty.

Opodál seče náš zahradník trávník elektrickou sekačkou. Jmenuje se Tobias a je u nás, co pamatuju. Tobias se mi líbí. Má parádní knírek a obrovitánský nos, fialový jako lilek. Nosí žluté gumáky a neustále je dobře naladěný. Jeho dobrá nálada přináší do domu aspoň trochu radosti. Jediné, co na něm nemůžu vystát, je ta jeho sekačka na trávu. Nemůžu zapomenout, jak strýček Jamil, tatínkův starší bratr, zemřel po úrazu elektrickým proudem, když sekal trávník podobnou sekačkou, jako je tahle.

„Chudák Jamil zničehonic znehybněl,“ vyprávěl čas od času táta. „Byl úplně bílý, sinálý v obličeji... a najednou...“ v tom momentě pokaždé nastala dramatická pauza, „bylo po něm. Než bys řekl švec, Jamil byl bez života. Na místě mrtvý.“

Od té doby, co jsem slyšela o Jamilově tragickém osudu, nahání mi Tobiasův stroj hrůzu. Nemůžu z něj spustit oči. Je to zvláštní. Jako kdybych se bála, že se Tobiasovi stane něco strašného. Pořád si představuju, jak najednou zbělá, ztuhne a bude po něm.

Vě skutečnosti se bojím spousty dalších věcí, nejen sekačky na trávu. Bojím se také blesků, historických pane-

nek, starých lidí, rakoviny, věšáků na kabáty, o nichž se mi zdávají strašidelné sny, a milionu dalších věcí, na něž si teď nemůžu vzpomenout. Sestra říká, že jsem strašpytel. Máma se mi směje a vysvětluje mi, že je nesmyslné mít ze všeho strach. Sama tvrdí, že se nebojí vůbec ničeho, jenom hlouposti lidí.

VLASTNÍ ŽIVOT

„Je mi po něm smutno.“
Marta Fríasová si ladně přehodí nohu přes nohu a zeptá se mě:
„A po čem je vám přesně smutno?“

Její otázka není nevinná. Snaží se oživit mou chabou paměť. Poslední dva roky skoro každý týden poslouchala, jak si na manžela stěžuju.

A teď jí namísto obvyklých nářků vysvětluju, jak moc mi Pedro chybí.

„Nevím. Stýská se mi po jeho smíchu, po jeho hlase, po jeho vůni, po jeho saku visícím na ramínku, po jeho kufříku položeném na židli.“

Také jí říkám, že se mi děje něco zvláštního, hodně zvláštního. Dělán věci, které jsem dřív nikdy nedělala. Dělán všechno, co dělával Pedro. Přivlastnila jsem si všechny jeho zvyky. Dokonce i ty, které jsem kritizovala. Chodím spát se slepicemi, což by mi dřív přišlo směšné, nechávám celé hodiny zapnutou televizi, přerovnávám zásuvky jako posedlá, strkám